



## Dobré meno...

V rodine sa má narodiť dieťa. Rodičia potajomky, alebo aj nahlas uvažujú a hľadajú, aké meno dajú svojmu dieťaťu. Meno, to je charakteristika človeka. Meno zahŕňa určitý obraz, ktorý máme v myslí, keď sa vysloví. Janko, Marienka, Anička, Jožko to nie sú len slová ktoré pekne znejú, ale to sú ľudia skutoční, alebo vytvorení našou predstavivosťou. Áno, meno je dôležité. A preto je i veľmi zlé, keď niekto oberie blížneho o česť o dobré meno, ktoré má u ľudí. Vo Svätom písme je napísané: „Vzácnnejšie je dobré meno, ako veľké bohatstvo.“ Boli takí, ktorí pre česť a dobré meno všetko stratili: majetok, vlasť, rodinu i slobodu, ale napriek tomu vedeli byť spokojní a hrdí vedomím, že dobrí a čestní ľudia o nich dobre myslia. Tešili sa, hoci o všetko prišli, že si zachovali česť a vernosť pravde, národu, alebo svojím spravodlivým zásadám. Česť si zachovali nedotknutú. Poznáme mnoho takýchto prípadov hrdinských vojakov, bojovníkov za ľudské práva a spravodlivosť, alebo prenasledovaných nespravodlivým režimom, čoho sme ešte donedávna, počas komunizmu, mohli byť svedkami aj my.

Iní boli na tom zasa naopak. Získali všetko, ale za cenu dobrého mena a svojej cti. A preto hoci boli nespravodlivo bohatí, lebo to ako prišli k postaveniu, majetku alebo výhodnému miestu nebola čestná cesta, nemali v živote radosti, a najmä nie spokojnosti. Človek má svedomie a to je spokojné len keď ide človek cestou poctivosti, čnosti a vernosti pravde a spravodlivosti. Nuž títo sa nemajú čím chváliť a to je smutné. Nemajú dobré meno. Veru dobré meno a česť je veľmi veľká hodnota. Niekedy musí človek dlho pracovať namáhať sa a získať si dôveru a úctu a všetko môže veľmi ľahko stratiť. Stačí jedna chyba, jeden zlý krok, klamstvo či podvod a môže byť po dobrom mene. Sú prípady, keď si človek sám svojou vinou pokazil meno, alebo pokazil meno svojej rodine a rodu. Oveľa viac je však prípadov, keď nás o česť a dobré meno obrali ľudia. Boh síce dal jasný zákaz ničieť česť a dobré meno blížneho. Je to vôsmom prikázaním. Zakázal ho ničieť a poškodzovať ohováraním, osočovaním, donášaním a nactiutňaním. Boh miluje svoju lásku každého človeka: malého i veľkého, známeho i menej známeho, bohatého i chudobného, úspešného i neúspešného... Každý pokiaľ žije je predmetom Božej lásky. Boh ma miluje a chce, aby som žil. On mi život dal a pri živote ma udržuje. Človek sa však svojou nespravodlivosťou, hriechom a zlobou môže priečiť tejto Božej láske. Odmietajú, ale kým žije ešte vždy má možnosť prísť k Bohu a získať jeho odpustenie. To, ale nie je teraz naša téma. Chceme iba to povedať, že keď Bohu na človeku záleží, veď je dielom jeho všemohúcej Božej lásky, záleží mu i na tom, aby nik neokrádal jeho milých o dobré meno.

Začína to tak obyčajne a tak jednoducho, ako každý hriech. Pýchou v srdci a stratou lásky. Človek predom už nie je bratom, sestrou, ktorým chceme poslúžiť, pochopiť ich a zahrnúť svojou láskou, ale niekým koho chceme súdiť. Cítim sa byť lepší a preto si dovoľím poznámky, nadávky alebo i vyhrážky. A nielen to, porozprávam aj iným o tom čo som skúsil a videl. Bratova chyba, pre ktorú ho súdim je možno len zdanlivou chybou, ale môj súd je určite veľkou chybou, lebo neposlúcham Boha, ktorý hovorí „nesúďte.“ Neznamená to, že by sme si mali zatvárať oči pred chybami našich blížnych. To nie. Ale ich chyby by nás mali mrziť. Mali by sme sa trápiť kvôli nim a rozmyšľať, ako pomôcť s láskou tomu o kom som sa naozaj presvedčil, že nejakú chybu má alebo ju robí. Dokonca je to i povinnosťou. Rodičia, predstavení, zodpovední za iných alebo vychovávateľa majú zo svojho stavu povinnosť vidieť v pravde tých, ktorí sú im zverení a pomôcť im dostať sa z chyby a premôcť nedostatky. Ale to je niečo iné, ako sa stretnúť a rozprávať druhým o niekom ďalšom, ktorý tam nie je o tom čo urobil, alebo neurobil. Kazíť mu dobré meno pred druhými bez toho, aby sa mohol nejako brániť a veci vysvetliť. Hovorenie o chybách sa stalo dosť bežnou záležitosťou, ale zostáva rovnako hriechom ako pred tým. Ak máme niečo, ak je treba niečo povedať, je to naša povinnosť. Povinnosť pomôcť bratovi, sestre nerobiť zle a nehrešiť. Máme vtedy za ním ísť a medzi štyrmi očami mu s láskou povedať pravdu, hoci nie príjemnú. Ak by aj tak robil, čo je zlé máme si prizvať svedka, aby som to nebol iba ja, čo mu to hovorím a keď ani tak nie, tak mu má pomôcť spoločnosť. Prostredníctvom zákonov a nariadení mu majú dať najavo, že jeho správanie škodí jemu samému alebo aj škodí aj druhým. Horšie sú tie prípady, keď sa láska zmení na nepriateľstvo, odpor, hnev, alebo i nenávisť voči človeku. Vtedy sme náchylní nielen zle myslieť a hovoriť o druhom, ale zámerne hľadáme na ňom chyby. A čo je najhoršie keď si ich vymyslíme a vymyslené hovoríme iným. Vidíme, že je to veľké poškodzovanie mena, keď takto konáme – hovoríme, že vtedy osočujeme.

Dobré meno a úcta je veľký dar a veľká hodnota. Dajme si pozor, keď o niekom niečo hovoríme. Svätí, ktorí žili pred nami radia o druhých ľuďoch radšej nerozprávať, ani o sebe nehovoriť veľa, ale o veciach a o Bohu. Koľko si vieme prifarbiť, keď niečo počujeme a nevieme to presne, koľko si domýšľame. Ako veľmi nás vie ovplyvniť úspech a šťastie iných, keď ho my nemáme, závišť, hnev alebo neprijanosť... a čo ešte všeličo.

Veľmi nám môže pomôcť zásada, že keď o niekom máme niečo povedať predstavme si, že my sme na jeho mieste, v jeho situácii. Čo by sme si my priali, aby sa hovorilo o nás. Alebo keď nám je to príliš ťažké, predstavme si, že ten druhý je naša najmilšia osoba: môj syn, dcéra, priateľ či priateľka... Ako inak, s láskou a túžbou pomôcť a zachovať dobré meno, aby sme hovorili o ňom i vtedy, ak by sme vedelo, že predsa len má nejaké chyby. Nechceli by sme a neboli by sme radi, aby sa o nich vedeli a rozprávalo. Majme viac lásky, úcty voči našim blížnym a tak ako my si vážime svoje dobré meno a česť, vážme si ho aj pri druhých.

Mário Orbán



SVETLOSLAV VEIGL

## K Bohu

*Čo sa ja, Bože,  
natrápim,  
kým k tebe späť sa  
navrátim,  
keď smútky pália.*

*Zem je tak krásna,  
človek sám  
ísť musí k nebesám.  
Bud' tebe chvála.*

*Na zemi raj  
sme mohli mať,  
keby sa človek  
milovať naučil Boha.*

*Hľa, v láske k Bohu  
žiari plán,  
jak liečiť ľudstvo  
z ťažkých rán.*

*Príd', éra nová!*

## Liek proti rakovine

Neviem, či to dobre vystihnem a či lekári budú so mnou súhlasiť, ale predstavujem si, že rakovina je, keď sa nejaká bunka rozhodne realizovať na svoj spôsob. Začne sa deliť tak, ako to vyhovuje jej, a nepozera na ostatné. A to je postupný rozklad organizmu...

Nebýva to tak iba v prípade ľudského tela, ale aj v duchovnej oblasti. Zákernosť tejto choroby spočíva v tom, že je spočiatku neviditeľná, ťažko sa dá zistiť, a keď niečo začne bolieť, už je neskoro.

V Božom slove Dvadsiatej piatej nedele tiež čítame o rakovine. Samozrejme, duchovnej. Pán Ježiš učil svojich učeníkov a hovoril im o smrti. O svojej vlastnej smrti, o svojom obetovaní. Oni nechápali, ako o tom môže niekto hovoriť, no spýtať sa ho báli. Radšej debatovali o iných veciach, o tom, kto z nich je väčší. Keď sa ich však Pán spýtal, o čom sa zhovárali, mlčali. Typické prejavy rakoviny. Každý sa chcel realizovať na vlastnú päsť, aby bol väčší, a keď sa ho na to spýtali, radšej mlčal, skrýval. A rakovina spoločenstva - závisť, žiarlivosť, pýcha - bola na svete. Našťastie, Pán má liek a hneď ho svojim učeníkom ponúkol: „Kto chce byť prvý, nech je posledný zo všetkých a služobník všetkých.“ Potom postavil medzi nich dieťa, objal ho a pripomenul im potrebu detského srdca, ktoré sa bez problémov postaví doprostred, keď ho zavolajú, a bez problémov odíde, ak ho zo stredu pošlú preč (porov. Mk 9, 35-37). Učeníci prijali tento liek a vytvorili skutočné spoločenstvo, v ktorom Ján bežal k prázdnejmu hrobu, ale pred hrobom zastal, aby dal prednosť Petrovi; Peter šiel za Pánom, keď ho ustanovil za hlavu Cirkvi, ale obzrel sa, a keď videl Jána, spýtal sa Ježiša: Čo bude s týmto...?

Rakovina pýchy a žiarlivosti však nevyčíňala iba vtedy. Ona bola od počiatku dejín spásy. Kain zabil Ábela, lebo závidel a žiarlil. Mária a Áron žiarlili na Mojžiša a nechceli mu dopriať prvenstvo. A máme ešte mnoho a mnoho príkladov. Našťastie príkladov veľkodušnej lásky, aká bola medzi Dávidom a Saulovým synom Jonatánom, ktorému Dávid „bral“ kráľovský prestol, ale Jonatán mu ho zo srdca doprial. Ty budeš prvý v kráľovstve a ja budem po tebe.

Rakovina teda funguje, ale liek pokorného srdca tiež je účinný. Ako by mohol prevíť organizmus Cirkvi, keby sme ho častejšie užívali! Koľko strát by sa ušetrilo, koľko pohoršení odstránilo! Netreba na to veľa. Stačí si uvedomiť, že sme jedno telo, a keď trpí jeden úd, spolu s ním trpia všetky, keď jeden chvália spolu s ním sa radujú všetky. To vlastne stačí, aby sme sa zbavili tejto nebezpečnej choroby.

Koľko ľudí trpiacich na rakovinu by sa nesmierne potešilo, že sa konečne vynašiel liek na ich chorobu. S radosťou by zaň dal možno všetok svoj majetok. My takýto liek proti duchovnej rakovine máme v podstate zadarmo. Nebolo by zvláštne, keby sme ho neužívali?

Marián Bublinec

Duch doby sa nám natíska dvoma zlovykmi.

Prvý - chápať normálnosť ako výnimočnosť.

A druhý - vnímať abnormálnosť ako normu.

Ak si v prvom prípade zvykneme

chápať normálnosť ako čosi výnimočné, môže sa stať, že

budeme ďakovať učiteľom,

keď naše deti naučia správne násobilku,

a lekárnikom budeme vďační za to,

že nám dali liek predpísaný na recepte.

Ak v druhom prípade prijmeme

abnormalitu ako normu,

budeme sa hanbiť prekročiť prah kostola,

nevyskúšať drogu

a trpieť komplexom menejcennosti,

za manželskú vernosť.

Max Kašparu „Šum z pien“

### **Sväté omše v 25. týždni cezročného obdobia**

#### **26.IX.utorok**

**18.00** + Cyril Miškela, manž. a zať Ondrej

#### **27.IX. streda**

**18.00** + Anton Nápravník, manž. a synovia

#### **28.IX. štvrtok**

**7.00** + František Polakovič a rodičia

#### **29.IX. piatok**

**18.00** + Michal Široký, manž. Irena a rodičia

#### **30.IX. sobota**

**18.00** Štefan Matejčík – za zdravie

Upratovanie kostola č.d. 388- 420

#### **1.X. 26. Nedeľa v Cezročnom období**

**8.00** za farníkov

**9.15** + Michal Mrva, manž. Terézia a rodičia

#### **Liturgický kalendár**

25.IX. pondelok sv. Kleopas

26.IX. utorok sv. Kozma a Damián, mučeníci

27.IX. streda sv. Vincent de Paul, kňaz

28.IX. štvrtok sv. Václav, mučeník

29.IX. piatok sv. Michal, Gabriel a Rafael, archanjeli

30.IX. sobota sv. Hieronym, kňaz a učiteľ Cirkvi

## Slovo na dnes

### Boh mi predkladá situáciu, na ktorú mám odpovedať.

Martin Buber



#### NIKTO NEMÁ DVOJNÍKA

Keď neveríte mne, overte si to trebárs v kriminalistickom ústave. Nikto nemá dvojníka, ani jednovaječné dvojčatá nie. Kriminalisti nás všetkých bezpečne odlíšia jedného od druhého. Dnes už na to nepotrebuju ani odtlačky prstov. Z poštovej známky, ktorú ste pred nalepením na list oblízali, dokážu rozpoznať celú vašu genetickú výbavu. Tú má každý iný, presne takú, akú potrebuje na splnenie úlohy. Kde tam zostáva miesto pre náhodu? Skúste hrubý román rozstrihať na jednotlivé písmenká, nasypete ich do hrnca a trepte s ním, ako dlho chcete. Pôvodný ani iný román nevytrepete. Jednoducho preto, že náhoda také veci nedokáže.

Ľudský život môžeme prirovnať k partii šachu. Dostávame sa počas neho do najrôznejších situácií, ľahších i zložitejších, milých i veľmi nepríjemných. Podobne ako pri tej hre, nemá zmysel ani v živote strácať čas rozmyšľaním nad tým, prečo sa náš spoluhráč rozhodol práve pre tento ťah. Treba naň reagovať, odpovedať. V živote občas dostaneme i šach. To je situácia, keď spoluhráč napadol kráľa, ale stále ešte existuje cesta von. Existuje riešenie, len je nutné ho rozpoznať a uplatniť skôr, než vyprší vymezený čas. Šachista má väčšinou k dispozícii dve hodiny času na päťdesiat ťahov a stopky mu ten čas nemilosrdne odmeriavajú. My však nikdy nevieme, koľko času nám do konca života zostáva. O to zodpovednejšie by sme sa mali správať, pretože mat môže prísť nečakane a kedykoľvek. Mat v živote človeka znamená, že ho smrť zastihla nepripraveného, a to je ťažká prehra. Že by sme mohli dať svojmu spoluhráčovi - Bohu - niekedy mat, neprichádza do úvahy. Maximum, čo môže človek dosiahnuť, je pat. Ten nastáva, keď hráč už nemôže sem ani tam, ale mat to nie je. Ide o remízu, nerozhodný výsledok. Človek urobil v živote v rámci svojich možností, čo mohol, môže byť pokojný, má čisté svedomie a všetko ostatné už je potom záležitosťou Božieho milosrdenstva. Našťastie nie osudu alebo náhody.

Že nám jednotlivé príhody nášho života pripadajú ako náhodné a vôbec nám to nedáva zmysel, to je celkom pochopiteľné. Po prečítaní prvých pár odstavcov z niekoľkodielného románu toho čitateľ tiež veľa nevie. V polovici už je múdrejší, začína mu svitať, ale skutočné súvislosti pochopí, až keď dočíta poslednú stranu. Tak nejako je to aj s našim životom.

Mária Svatošová, „Náhody a náhodičky“



## Nesmrtelnosť duše

Najzákladnejším princípom každého náboženstva je viera v posmrtný život. Katolícke učenie nie je výnimkou. Piata hlavná pravda našej viery znie: „Duša človeka je nesmrteľná.“ Inými slovami to znamená, že smrťou sa život človeka nekončí.

Smrť je normálny, prirodzený koniec života, koniec pozemského putovania človeka. To, že sme smrteľní, by nám malo pripomínať, že na realizovanie nášho života máme vymezený čas. Vďaka Ježišovi Kristovi má pre kresťana smrť kladný zmysel. Kresťanský pohľad na smrť je krásne vyjadrený v prefácii o zosnulých I.: „Veď tým, čo veria v teba, Bože, život sa neodníma, iba mení. A keď skončíme život v smrteľnom tele, máme pripravený večný príbytok v nebesiach.“

Pri smrti človeka dochádza k oddeleniu duše od tela. Kým telo podlieha rozkladu, duša sa stretáva s Bohom, hoci ešte očakáva, že sa spojí so svojim osláveným telom. Boh vo svojej všemohúcnosti dá nášmu telu definitívne neporušiteľný život, keď ho mocou Kristovho zmŕtvychvstania opäť spojí s našou dušou. Podľa učenia Cirkvi sa už nevrátime do iných pozemských životov. Po smrti nejestvuje akési prevteľovanie, reinkarnácia, aby sa duša človeka očisťovala ďalším pozemským životom.

#### Nebo

V predchádzajúcej časti nášho cyklu sme spomínali, že hneď po smrti každý človek dostáva večnú odplatu vo svojej nesmrteľnej duši na osobitnom súde. Tí, čo zomierajú v Božej milosti a v priateľstve s Bohom a sú dokonale očistení, žijú naveky s Kristom. Večne budú vidieť Boha „z tváre do tváre“ (1 Kor 13, 12), „takého, aký je“ (1 Jn 3, 2). Ľudovo sa tomu hovorí „dostať sa do neba“. Nebo však nie je miesto niekde vysoko na nebesiach. Je to stav vrcholnej a definitívnej blaženosti. Je to dokonalý život s Najsvätejšou Trojicou, s Pannou Máriou, s anjeli a so všetkými blaženými. Jednoducho povedané — žiť v nebi znamená byť s Kristom. Tajomstvo večného blaženého života v spoločenstve s Bohom a so všetkými blaženými presahuje každé naše chápanie a každú predstavu. Svätý Pavol večnú blaženosť hlbšie neanalyzoval, pretože „ani oko nevidelo, ani ucho nepočulo, ani do ľudského srdca nevystúpilo, čo Boh pripravil tým, ktorí ho milujú“ (1 Kor 2, 9). V nebeskej sláve všetci blažení naďalej radostne plnia Božiu vôľu tykajúcu sa ostatných ľudí a celého stvorenia. Už kralujú s Kristom, lebo s ním „budú kralovať na veky vekov“ (Zjv 22, 5).

#### Očistec

Tí, čo zomierajú v Božej milosti a v priateľstve s Bohom, ale nie sú dokonale očistení, hoci ich čaká spása a večný blažený život, podstupujú po svojej smrti očisťovanie, ktoré Cirkev nazýva očistec.

Podobne ako v prípade spásy — neba, aj o očistci platí, že to nie je miesto, akási predsieň neba, kde duša Bohom určený čas trpí v bolestiach, aby sa očistila. Podľa názorov mnohých teológov očistec spočíva v stretnutí sa s Bohom a s jeho absolútnou láskou, pričom Boh dá duši plne precítiť večnú blaženosť. Očistenie podľa týchto teológov spočíva v tom, že sa duši odoberie blaženosť a tá po nej bolestne túži. Práve touto bolesťou sa očisťuje. Keďže „na druhom svete“ nejestvuje čas, teológovia hovoria, že o očisťovaní nemôžeme hovoriť v časových jednotkách, ale v intenzite očisťovania. Všetci teológovia sa však zhodujú v jednom: v očistci sa dosahuje svätosť potrebná na to, aby duša mohla vojsť do Božej radosti.

Cirkev už od prvotných čias uctievala pamiatku zosnulých a obetovala za nich prosby, aby boli očistení a mohli dosiahnuť blažené videnie Boha a večný život. Nezdráhajme sa teda každý deň pomáhať tým, čo zomreli, a obetujme za nich modlitby.

#### Peklo

Nemôžeme byť zjednotení s Bohom, ak sa slobodne nerozhodneme milovať ho. Pána Boha však nemilujeme, ak proti nemu ťažko hrešíme a ak ťažko hrešíme aj proti blížnym či



proti sebe samým. Zomrieť v smrteľnom hriechu, ak sme ho neoľutovali a ak sme nedosiahli Božiu milosrdnú lásku, znamená zostať naveky odlúčenými od Boha vinou našej slobodnej voľby. Stav definitívneho vylúčenia zo spoločenstva s Bohom a s blaženými sa nazýva večné zatratenie, ľudovo peklo. Duše tých, čo zomierajú v stave smrteľného hriechu, zostupujú hneď po smrti do pekla, kde trpia večné muky. Tie spočívajú vo večnej odlúčenosti od Boha a jeho lásky. Jedine v Bohu totiž môže mať človek život a blaženosť, pre ktoré bol stvorený a po ktorých túži.

Pán Ježiš často hovoril o zatratení, určenom tým, ktorí až do konca života odmietali uveriť a obrátiť sa. Učenie Cirkvi potvrdzuje existenciu večného zatratenia.

Pre človeka by malo byť večné zatratenie výzvou na zodpovednosť používať svoju vôľu a zároveň aj výzvou na obrátenie. Tu je dôležité povedať, že Pán Boh nikoho nepredurčil na večné zatratenie. To znamená, že nie je stanovený presný počet vyvolených, ktorí budú spasení. Zatratenie spočíva naozaj „len“ v dobrovoľnom odvrátení sa od Boha a v zotrvávaní v tomto odvrátení. Preto Cirkev vo svojej liturgii a v každodenných modlitbách prosí o Božie milosrdenstvo, aby sa hriešnici dali na pokánie a tak sa vyhli večnému zatrateniu.

#### Zhrnutie:

— Piata hlavná pravda našej viery znie: „Duša človeka je nesmrteľná.“

— Vďaka Ježišovi Kristovi má pre kresťana smrť kladný - zmysel.

— Pri smrti človeka dochádza k oddeleniu duše od tela, ale pri vzkriesení dá Boh nášmu premenenému telu neporušiteľný život, keď ho opäť spojí s dušou.

— Tí, čo zomierajú v Božej milosti a v priateľstve s Bohom a sú dokonale očistení, žijú naveky s Kristom v nebi.

— Nebo nie je miesto niekde vysoko na nebesiach, ale stav vrcholnej a definitívnej blaženosti.

— „Ani oko nevidelo, ani ucho nepočulo, ani do ľudského srdca nevystúpilo, čo Boh pripravil tým, ktorí ho milujú“ (1Kor2,9).

— Tí, čo zomierajú v Božej milosti a v priateľstve s Bohom, ale nie sú dokonale očistení, hoci ich čaká spása a večný blažený život, podstupujú po svojej smrti očisťovanie. V očistci sa dosahuje svätosť potrebná na to, aby duša mohla vojsť do Božej radosti.

— Každý deň pomáhajme tým, čo zomreli, a obetujme za nich modlitby.

— Zomrieť v smrteľnom hriechu, ak sme ho neoľutovali a ak sme nedosiahli Božiu milosrdnú lásku, znamená zostať naveky odlúčenými od Boha vinou našej slobodnej voľby. Stav definitívneho vylúčenia zo spoločenstva s Bohom a s blaženými sa nazýva večné zatratenie, ľudovo peklo.

— Pán Boh nikoho nepredurčil na večné zatratenie.

— Cirkev vo svojej liturgii a v každodenných modlitbách prosí o Božie milosrdenstvo, aby sa hriešnici dali na pokánie a tak sa vyhli večnému zatrateniu.

### bl.Luigi Tezza 26.september

(26. septembra) „V sedemdesiatich rokoch toho odo mňa chce Boh viac ako keď som mal tridsať,“ povzdychol si raz tento aktívny kamilián. Nešlo však o ponosu - vzápätí si želel, aby mal deň o 24 hodín viac a sám dokázal pracovať tak, akoby sa toto jeho pranie stalo skutočnosťou. Počas svojho života realizoval dedičstvo svojich rodičov - lásku k Bohu a trpiacim chorým. Luigi Tezza sa narodil 1. novembra 1841 v Conegliane Veneto v regióne Treviso v hlboko nábožensky založenej rodine lekára. Jeho matka Caterina Nedwiedtová mala moravské korene a ešte predtým, ako povedala svoje áno manželovi

Agostinovi, pomýšľala na zasvätený život. Luigi sa z útočiska v harmonickej rodine mohol tešiť iba krátko. Keď mal osem rokov, zomrel mu otec. Matka sa snažila vynahradiť synovi chýbajúcu otcovskú lásku a naplno sa venovala jeho výchove. Rozvíjala jeho talenty, intelekt aj vzťah k Bohu. Obaja napokon dospeli k rovnakému rozhodnutiu - duchovnému povolaniu. Luigi Tezza, ktorý v srdci stále nosil spomienku na otca ako opatrovateľa chorých, vstúpil roku 1856 do noviciátu rehole kamiliánov a jeho matka sa o dva roky neskôr stala rehoľníčkou v Kláštore navštívenia v Padove a prijala meno Francesca Camilla. Po dvoch rokoch noviciátu zložil Luigi rehoľné sľuby s osobným predsavzatím:

„Stanem sa svätým.“ Ako 23-ročný prijal kňazskú vysviacku a začal sa naplno venovať formovaniu mladých rehoľníkov. Roku 1870 bol vyslaný do Francúzska ako novicmajster pre novú rehoľnú provinciu. V dôsledku prenasledovania rehoľných spoločností musel roku 1880 ako cudzinec z krajiny odísť, no po niekoľkých mesiacoch sa tam vrátil, aby zjednotil roztratených kamiliánov a tak zachránil mladú provinciu. Roku 1891 stretol v Ríme Giuseppinu Vianniovú, ktorá mu predostrela plán novej ženskej kongregácie slúžiacej chorým v duchu sv. Kamila de Lellis. Kongregácia dcér sv. Kamila, ktorú spolu založili v roku 1892, obohatila charizmu kamiliánov o ženskú



jemnosť, intuíciu a schopnosť načúvať. Zdalo by sa, že aktivita otca Tezzu dospela k vrcholu, no veľká práca na neho ešte iba čakala. V 59 rokoch života bol vyslaný ako vizitátor do kamiliánskej komunity v Lime, ktorá bola už roky izolovaná od centrálného sídla a hrozilo, že zanikne. Táto návšteva mala byť krátkym pobytom, no napokon trvala 23 rokov.

Jeho pôsobenie v peruánskom hlavnom meste Lime označil tamjší arcibiskup za znak Božej prozreteľnosti. Otec Luigi sa okrem znovunastolenia disciplíny medzi kamiliánmi venoval aj chorým, ktorých navštevoval v ich biednych domoch, v nemocniciach aj vo väzeniach. Bol vyhľadávaným spovedníkom a spirituálom v arcidiecéznom seminári a rôznych rehoľných kongregáciách, poradcom na apoštolskej nunciature a pri správe diecézy. Stal sa známym ako svätec z Limy. Kardinál Lauri o ňom povedal: „Viera bola základom jeho diela a dobrota bola jeho plášťom a korunou.“ Keď 26. septembra 1923 Luigi Tezza zomrel, neznámy autor na opačnú stranu jeho náhrobného kameňa napísal ceruzkou Apoštol Limy. Pozostatky L. Tezzu boli roku 1948 prevezené do Buenos Aires a roku 1999 do Grottaferraty pri Ríme. Pápež Ján Pavol II. ho blahorečil 4. novembra 2001.

KATARÍNA ŽÁKOVÁ Snímka: archív

[www.kjs.sk/vistuckelisty](http://www.kjs.sk/vistuckelisty)

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice  
Vo Vištuku

**25.IX.2006**

12345678901234567890123456789012345667890

12345678901234567890123456789012345667890